

ОТКРОВЕНИЕ 14

БОЖИЯ СЪД

Прочит: Псалм 15; Откровение 14

В чудесната си книга “Лекции към моите студенти” Ч. Х. Спърдън пише: *Все повече и повече ревнувам да не би някои разбирания относно пророчество, църковен строй, даже систематично богословие да отклони някои от нас от прославянето кръста на Христа. Спасението е вест, за която с готовност бих привлякъл всеки свят език. Ненаситен съм за свидетели на славното евангелие на нашия благословен Бог. О, как бих искал Божиите служители да чувстват товара да представят Христос разпнат. Догатките кое е числото на звяра, размишления и предположения относно личността на антихриста – простете ми, считам ги като кокали за кучета.*

Мога единствено да се съглася с тези думи. Но някой ще попита: Тогава защо говориш върху Откровение? Не правиш ли точно това, което току що каза, че не одобряваш? Не, не е така. Книгата Откровение има вест за нас сега, за *нашата* ситуация и време. И когато я отваряме аз не искам ние да се занимаваме със спекулации и безполезни въпроси, за които говори Спърдън, а да видим Христос и да намерим сила как да живеем живот, който Му е угоден.

В 12-14 гл. Йоан описва една война, в края на която сатана е победен. В своята ярост той извиква двама помощника – звярът от морето и звярът от земята. Миналият път ние говорихме кои са те. От начина, по който Йоан описва събитията може да ни се стори, че макар да е изгубил битката на небето сатана печели на земята. Но сега, в 14 глава, апостолът продължава своя разказ показва, че, той губи и там. Нека да започнем да четем текста отначало:

14:1 И видях, и ето, Агнецът стоеше на хълма Сион и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които носеха Неговото име и името на Неговия Отец, написано на челата им.

Първото нещо, което виждаме е Агнето (което е Христос). Йоан вече ни е представил този образ в 5 гл. – там, чрез своята смърт то беше изработило спасението за всички, които вярват в Него. Тук ние виждаме резултата – това са 144 000. За тях в ст.3 се казва, че те са *изкупени от земята* – това е групата, която Бог е спасил и която не се е поклонила на звяра и не е приела знака му. И затова в ст. 1 ние четем, че вместо белега на звяра те носят на челата си името на Агнето и на неговия Отец.

Ние вече сме срещали тази група в 7 глава. Миналия път аз прочетох този текст и сега ще го прочета отново:

7:1-4 След това видях четири ангела, стоящи на четирите ъгъла на земята и държаци четирите земни ветрове, за да не духа никакъв вятър по земята, нито по морето, нито върху някое дърво. И видях друг ангел да се издига от изток, в когото беше печатът на живия Бог; и той извика с

висок глас към четирите ангела, на които беше дадено да повредят земята и морето, и каза: Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата, преди да ударим печат върху челата на слугите на нашия Бог. И чух числото на подпечатаните - сто четиридесет и четири хиляди подпечатани от всички племена на израелтяните;

Когато разглеждахме пасажа ние казахме, че това е църквата. След това някои хора дойдоха при мен и казаха, че според тях става дума за реални 144000 души, които са евреи. И затова днес аз искам да кажа още няколко неща в тази връзка понеже мисля, че 14 глава хвърля допълнителна светлина.

1. За тези хора се казва, че стоят заедно с Агнето на хълма Сион. Тези от нас, които познават Стария Завет знаят, че Сион е мястото, което Бог е избрал, за да настани името Си там. Там Давид пренася Божия ковчег. Но освен като физическо място думата Сион се използва и като символ, нарицателно за мястото, където царува Бог. В месианските пророчества там е поставен за цар Христос.

Пс. 2:1-6 Защо се разоряват народите и племената намислят суета? Опълчват се земните царе и управниците се наговарят заедно против Господа и против Неговия Помазаник, като казват: Нека разкъсаме връзките им и нека отхвърлим от себе си въжетата им Този, Който седи на небесата, ще се смее; Господ ще се поругае над тях. Тогаваше им продума в гнева Си и в тежкото Си негодувание ще ги смути, като ще каже: Но аз поставих Царя Си на Сион, святия Мой хълм.

И това носи важно послание за нас – Христос царува. Давид го представя като царуващ въпреки съпротивата. Сатана се опитва да попречи на това царуване, земните царе застават срещу Него и избират да следват звяра, но нищо не може да попречи на Христос да царува в живота на тези, които са Негови. Това иска да ни каже Йоан.

2. В Сион обитава правда и справедливост и там Бог допуска единствено тези, които са Негови.

Псалм 15: Господи, кой ще обитава в Твоя шатър? Кой ще живее на Твоя свят хълм? Онзи, който ходи незлобливо, който върши правда и който говори истина от сърцето си; който не одумва с езика си, нито струва зло на приятеля си, нито приема да хвърли укор против ближния си, пред чиито очи е презрян безчестният; но той почита онези, които се боят от Господа; който, ако и да се е клел за своя вреда, не се отмята; който не дава парите си с лихва, нито приема подкуп против невинния. Който прави това, няма да се поклати до века.

3. Но в пророчествата хълм Сион се използва и в един малко по-раличен аспект. Нека да прочетем

Йоил 2:28-32 И след това ще излея Духа Си на всяка твар; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, старците ви ще виждат сънища, юношите ви ще виждат видения; също и на слугите и на слугините ще изливам Духа Си в онези дни. И ще покажа чудеса на небето и на земята, кръв, огън и стълбове от дим. Слънцето ще се превърне в тъмнина и луната - в кръв, преди да дойде великият и страшен ден

Господен. И всеки, който призове името Господне, ще се избави; защото в хълма Сион и в Йерусалим ще има избавени, както каза Господ, и между оцелелите - онези, които Господ ще повика.

Тук се казва, че в последното време Бог ще извърши едно велико спасение и хората, които Той ще спаси ще бъдат от Сион и Ерусалим. Казва се още, че тези спасени няма да бъдат хора, които сами заслужават това, а хора, които Бог Сам е решил да призове.

Всеки християнин би трябвало да познава това пророчество. То е едно от най-важните, които Бог ни е дал. В Новия Звет Той ясно ни казва за кого то се отнася и кога и как се изпълнява. Отворете си Деяния 2 глава и ще видите това. В денят на Петдесетница когато се ражда новозаветната църква, Петър цитира този текст и казва, че това пророчество вече се е изпълнило – в църквата. Това са хората, които Бог е избрал да застанат на Сион. Това са хората, които са призовани да застанат до Агнето, защото То е платило за тях с кръвта Си. Това са хората, които са били изкупени от земята. Това са хората, които не са приели белега на звяра, а вместо това са подпечатани с печата на Святия Дух за спасение.

Ако още някой не е разбрал – тук Йоан говори за нас. И ако все още се съмнявате отворете заедно с мен Евреи 12:18-24 и нека задно да прочетем какво казва Святия Дух за християните.

12:18-24 Защото вие не сте пристъпили до планина осезаема, пламнала в огън, нито до тъмнина и буря, нито до тръбен звук и глас на думи; такъв, че онези, които го чува, се примолеха да не им се говори вече дума (защото не можеха да изтърпят онова, което им се заповядваше: "Даже животно, ако се допре до планината, ще бъде убито с камъни"; и толкова страшна беше гледката, че Моисей каза: "Много съм уплашен и разтреперан"); но пристъпихме до хълма Сион, до града на живия Бог, небесния Йерусалим, и при десетки хиляди тържествуващи ангели, при събора на първородните, които са записани на небесата, при Бога, Съдията на всички, при духовете на усъвършенстваните праведници, при Исус, Посредника на новия завет, и при поръсената кръв, която говори по-добри неща от Авеловата.

Не се съмнявайте – това е църквата. Това сме ние. Тук Йоан говори за нас. И това, което той ни казва е: Бог е със нас и сред нас. Независимо какво прави сатана, независимо какви помощници използва, Христос царува.

Ние казахме толкова много неща, но едно е най-важното, което трябва да разберем и запомним от 14:1 – ние имаме Спасител, Който е дошъл за нас и Който няма да ни остави. Сами по себе си ние може да сме слаби, но с Него ставаме повече от победители. И заради тази победа и заради това спасение, което Той ни дава ние можем да се радваме, защото то е сигурно. И точно това се казва в

ст. 2-3 И чух глас от небето като глас от много води и като глас от гръм; и гласът, който чух, беше като глас на свирачи, които свиреха с арфите си. Те пееха като че ли нова песен пред престола и пред четирите живи същества и старейшините; и никой не можеше да научи песента, освен сто четиридесет и четирите хиляди, които са били изкупени от земята.

Ние като църква пеем *нова песен* – това е много познат мотив в Стария Завет, особено в псалмите. И навсякъде където се среща тя е свързана с 2 неща – с победа на Божиите хора и с тяхното спасение.

Дали имаме увереност в своето спасение? А дали имаме увереност, че каквото и да става, през каквото и да преминем накрая ние ще бъдем победители? Искам да ви кажа - ние затова пеем! Това не е просто традиция – това е израз на нашата надежда. Тези, които вярват това пеят не само в църква – те пеят и когато са сами – понякога по-тихо, през сълзи, понякога дори вътрешно, в сърцето си. Но един ден ние ще пеем в небето и тогава тя ще звучи *като глас на много води и като глас на гръм*.

След като представя нашата надежда Йоан продължава да говори по един прекрасен, образен начин в

Ст. 4-5 *Те са онези, които не са се осквернили с жени, защото са целомъдрени; те са, които следват Агнеца, където и да отива; те са били изкупени измежду човеците като първи плодове на Бога и на Агнеца. И в устата им няма лъжа; те са непорочни.*

Стиховете казват 4 неща:

1. 144 000 не са се осквернили с жени. Те са двественци. Ние знаем, че Бог е направил човека мъж и жена и цялата библия говори за благословение на съюза между двамата. Така че този стих по никакъв начин не може да отхвърля брака. Но думите *оскверняване* и *блудство* се използват и в един преносен смисъл – когато Божиите хора оставят Бога и служат на нещо или на някой друг. Прочетете пророците и ще видите, че те постоянно използват този образ. Тук Йона взема тази идея, но казва нещо друго – тези хора, за които той говори не са направили това. Те не са се осквернили. Те винаги са следвали Своя Бог. Те са двественици, казва той за тях. И именно по този начин е описана църквата в Новия Завет:

Мъже, обичайте жените си, както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, и да я представи на Себе Си църква славна, без петно или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде свята и непорочна.

Църквата чака своя жених и този жених е Исус Христос.

2. Те следват Агнето където и да отива. Забележете те не отиват където си искат приемайки, че Агнето ще ги следва. Една хумористична история разказва за един християнин, който падал на колене и се молел: “Господи ще отида където и да ме пратиш стига въздуха да е свеж и парите да са достатъчно.” Тук се казва точно обратното – тези хора следват Агнето, Което е техния Господ където и да ги изпрати То. И това е добро предизвикателство за нас. Ние трябва да следваме Бога, а не постоянно да Му напомняме, че трябва да е с нас във всичко, което правим. Той наистина ще е с нас във всичко, което правим, но тогава когато правим само това, което Той ни заповядва. Това означава да бъдем водени.

3. Те са били изкупени измежду хората като първи плодове на Бога и на Агнето. Тук Йоан отново се връща към Стария Завет и използва един обичай, който са имали евреите. Първите плодове от реколтата са били принасяни на Бога. Същото се е отнасяло и за първородните – всеки

първороден е трябвало да бъде посветен на Бога (като тяхното място е било заменено от племето на левитите). Тук Йоан взема този образ и го използва по отношение на християните. От всички хора, казва той, Бог е избрал църквата да бъде като тези първи плодове – тези, които Бог избира от всички за Себе Си. Тези вярващи не са първите от Божиите хора, след които Той ще се върне и за останалите. Напротив – само първите плодове са били Божии. Останалите не Му принадлежат. И ако ние внимателно прочетем 14 глава ще видим, че там се говори не само за първите плодове, но и за остатъка. Тук Бог взема за Себе Си първите плодове, които са вярващите. След това Той излива гнева си върху останалите плодове, които не са Негови защото са отхвърлили Агнето и това е описано като жетва и като гроздобер, при който гроздето се тъпче, така че сока му потича като кръв. Първите плодове са плодове зреещи за спасение. Останалите пак са плодове, но плодове зареещи за съд.

И ако някой още се съмнява нека да погледне Яков 1:18 където брата на Исус Христос използва същия образ за църквата.

Яков 1:18 От собствената Си воля ни е родил чрез словото на истината, за да бъдем един вид пръв плод на Неговите създания.

4. В устата им не се намери лъжа. Те са непорочни. С други думи, това са хора, които живеят свято. Когато казваме това нека отново да си напомним – тук Йоан описва нас. Ние сме били грешници, които Христос е спасил – не защото сме заслужили това, но само по милост. И това поставя пред нас един въпрос – ние такава църква ли сме? Ние говорим за вселенската църква, но какво да кажем за местната църква? Вселенската църква никога не може да се изяви по друг начин освен чрез местната. Това е един от въпросите, които главата поставя към 2-ра ЕБЦ.

От ст. 6 сцената се променя. Ние виждаме 3 ангела.

1-я ангел И видях друг ангел, че летеше сред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ, племе, език и хора. Той каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настана часът, когато Той ще съди; и се поклонете на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори.

На заблудата и преследванията на сатана и неговите помощници Бог има друг отговор – проповядването на благовестието. Тези стихове добре синтезират задачата на църквата – не да строи големи сгради, не да слуша проповеди, не за да развива социална дейност (макар че това е много добро), дори не за да отваряме кухня, в която можем да се нахраним след служба. Днес жена ми донесе в къщи от тази кухня пиле с картофи и бисквитена торта, но не затова съществува църквата. Бог я е създал, за да проповядва благовестието.

Но все пак защо това е толкова важно? Посланията на втория и третия ангел обясняват това:

Ст. 8-11 И един друг ангел, втори, следваше отзад и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всички народи от виното на своето разпалено блудстване. И друг, трети ангел, вървеше след тях и казваше

със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред святите ангели и пред Агнеца. И димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат отдых нито денем, нито нощем, нито кой да е, който приема белега на името му.

Йоан очертава пред нас два образа:

1. Вавилон Това е мястото където хората за първи път решават да се правят на богове и започват да строят кула, с която искат да стигнат до небето.

2. Белега на звяра Ние казахме, че той е свързан с вярата и с неверието на хората. Тези, които отхвърлят Христос приемат белега на звяра.

Идеята, която апостола влага в тях, е следната: Хората, които поставят себе си на мястото на Бога и отхвърлят спасението, което Той им предлага ще трябва да се изправят пред последиците от своя избор.

К.С.Луис казва: *“В крайна сметка, отговорът на всички, които възразяват срещу учението за ада е един въпрос: “Какво искаш да направи Бог?” На всяка цена да изтри греховете им и да им подари едно ново начало и като премахне всяка трудност да им предложи чудотворна помощ? Но Той точно това е направил на Голгота. Да им прости? няма да им бъде простено. Да ги остави на мира? Опасявам се, че Той точно това ще направи.”*

Хората, които не искат да имат нищо общо с Бога Той ще остави на мира – в ада. Аз не зная какво е това място – но най-ужасното в него ще бъде именно това оставяне на мира – откъснати от Създателя си, за Когото сме били създадени и без Когото живота ни никога не може да е смислен. Именно тази реалност на настоящия избор, която определя бъдещата съдба във вечността прави задачата на църквата толкова важна.

Но обявяването на падането на Вавилон и на приелите образа на звяра има и друго значение за християните: Бог е победител. Техните врагове са победени. И веднага в следващите стихове ние виждаме това:

Ст. 14-20 Тогава видях, и ето, бял облак и на облака седеше Един, Който приличаше на Човешкия Син и имаше на главата си златен венец, а в ръката си остър сърп. И друг ангел излезе от храма и викаше със силен глас на Този, Който седеше на облака: Простри сърпа си и жъни, защото е настанал часът да жънеш, понеже земната жътва е презряла. И така, Онзи, Който седеше на облака, хвърли сърпа Си на земята; и земята беше пожъната. И друг ангел излезе от храма, който е на небето, като държеше и той остър сърп. Още и друг ангел, който имаше власт над огъня, излезе от олтара и извика със силен глас на този, който държеше острия сърп; и каза: Простри острия си сърп и обери гроздовете на земното лозе, защото гроздето му е вече узряло. И ангелът хвърли сърпа си на земята, обра земното лозе и хвърли набраното в големия ливн на Божия гняв. А ливнът бе изтъпкан въвн от града и кръв потече от лина до юздите на конете върху едно разстояние от хиляда и шестстотин стадия.

Това е Божия съд. Йоан ни го представя ясно в светлината на три пророчества от Стария Завет.

Първото нещо, което апостолът вижда в това видение е *бял облак и на облака един, който прилича на Човешкия Син*. Човешкия Син е “любимото” име, което използва за себе си Исус Христос. То се среща около 84 пъти в евангелията. Някои от нас може би си мислят, че това показва, че Той е човек, Който е станал такъв заради нашето спасение. Но Той има в предвид нещо друго.

Нека да отворим на Данаил 7:9-10. *Гледах, докато бяха положени престоли и Старият по дни седна, Чието облекло беше бяло като сняг и космите на главата Му - като чиста вълна, престолът Му - огнени пламъци, и колелата Му - пламтящ огън. Огнена река излизаше и течеше пред Него; милион служители Му слугуваха и мириади по мириади стояха пред Него; съдилището бе открито и книгите се отвориха.*

В това видение ние виждаме Бога. Той е наречен *Стария по дни* – Този, Който е бил от самото начало създал е всичко и Който ще продължи да съществува когато всичко, което познаваме остарее и изчезне. Той е Този, на Когото всички служат – *милиарди по милиарди* – една цифра, която не може да се пресметне или осмислена. И накрая в текста се казва, че Бог започва да съди Своето творение – открива се съдилището и се отварят книгите, в които са записани делата на тези, които предстои да бъдат съдени.

След това от ст. 13 нататък Йоан въвежда още един образ в картината *Гледах в нощните видения и, ето, един като Човешки Син идеше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и го доведоха пред Него. И на Него бе дадено владичество, слава и царство, за да Му слугуват всички племена, народи и езици. Неговото владичество е вечно - то няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши.*

Ние виждаме една фигура, описана като Човешки Син. Той се изкачва на облак до Бога и получава от Него власт над целия свят, която никога няма да премине. Ето това има в предвид Исус Христос, когато използва името Човешкия Син. Той казва, че е Този, Който има цялата власт и призовава хората към вяра и покорство в Него.

И тук, в нашия текст от Откровение, ние виждаме същата сцена - Божието съдилище се е открило, казва Йоан, и Човешкия Син идва с облаци, за да приеме властта над Своето царство.

Второто старозаветно пророчество, върху което е изградена тази сцена от Откровение е свързана с начина, по който Бог извърпва Своя съд. Тя е взета от

Йоил 3:12-13, книга писана 830 г. Пр. Хр. *Нека станат народите и да дойдат в Йосафатовата долина; защото там ще седна да съдя всичките околни народи. Пускайте сърна в жътвата, защото е узряла; елате, тъпчете, защото ливът е пълен и каците преливат; понеже нечестиято им е голямо.*

Името Йосафат на еврейски означава “Бог съди”. И тук пророка казва образно на всички народи да се съберат в долината, в която Бог ще

извърши Своя съд. Този съд е сравнен с жетва и с гроздобер. Обикновено жетвата и гроздобера са едни от най-веселите времена в годината – хората прибират реколтата и се радват на изобилието. Но в този текст значението е преобърнато. Реколтата са тези, които не са отговорили на Божия призив за покаяние. Бог е търпял дълго време, но те са отказвали да Го послушат, тяхното нечестие е “узряло” и накрая Той идва за жетва. Гроздовият сок, който се изстискава не е нещо положително – това са греховете, които са омаяли хората и са ги държали далеч от Бога. *Линът е пълен и каците преливат; понеже нечестието е голямо*, казва пророк Йоил. И понеже нечестието е толкова голямо те ще бъдат *стъпкани*.

Третото пророчество отново е свързано с Личността, Която извършва съда. То е описано от пророк Исаия в 63:1-4 около 700 г. пр. Хр. *Кой е Този, Който идва от Едом с боядисани в червено дрехи от Восора, Този, славен в облеклото Си, Който ходи във величието на силата Си? Аз съм, Който говоря с правда, мощен да спасявам. Защо е червено облеклото Ти и дрехите Ти са подобни на онези на човек, който тъпче в лин? Аз сам изтъпках лина и от племената не беше с Мене нито един човек. Да! Стъпках ги в гнева Си и ги смазах в яростта Си, така че кръвта им изпръска дрехите Ми и изцапах цялото Си облекло. Защото денят за въздаянието беше в сърцето Ми и годината Ми за изкупване настана.*

Текста описва една личност, която е способна сама да се изправи срещу целия свят и да го победи – и това може да бъде само Бог. Той е представен като Един, Който идва с гняв и за съд. Но текста добавя и още нещо – Бог може да наказва, но Той се представя и като Един, Който е *мощен да спасява*. Той е дошъл за съд, но е дошъл и за да *изкупи* тези, които са Негови.

Взети заедно тези текста обясняващи пасажът от книгата Откровение са едно голямо насърение за нас.

14 глава е изключително богата. Има още толкова много, което можем да кажем върху нея, но няма да ни стигне времето. Но преди да свършим аз искам да ви напомня още веднъж някои от въпросите, с които Откровение се обръща към нас, към хората от 2-ра ЕБЦ.

1. Бог е крайния победител – каквото и да става. Помним ли го? Вярваме ли го? Черпим ли сила от това? Предали ли сме всичко на Него и на Него ли разчитаме?

2. Ние трябва да сме църква, която отговаря на изискванията на Бога за чистота. Ние сме първите плодове, най-доброто, което Той е избрал за Себе Си. Сложили ли сме нещо над Бога, следваме ли Го където и да отиде (без значение къде ще ни заведе) – когато е лесно и където е трудно, очакваме ли винаги Своя Господ в устата ни намира ли се лъжа, непорочни ли сме? Това са важни въпроси и ние трябва да си ги зададем – като църва и всеки един от нас лично.

3. Очакваме ли Христос? Имаме ли правилно виждане за историята? Разбираме ли, че в края ѝ стои Христос, Който идва за съд, но и за спасение? Това, което виждаме не е всичко и няма да продължи така вечно.

Откр. 14:13 *И чух глас от небето, който казваше: Напиши: Блажени отсега нататък мъртвите, които умират в Господа. Да! - казва Духът. - За да си починат от трудовете си; защото делата им следват след тях*
И това са едни велики думи.

Една от любимите ми песни е основана върху думите от книгата Йов “Зная, че е жив изкупителят ми”. Този рефрен се повтаря отново и отново докато в края хорът задава въпрос: “Откъде знаеш?” Видещият вокал дава отговорът: “Защото говорих с него тази сутрин.”

Ние можем да ставаме с Него всяка сутрин и да лягаме с него всяка вечер.

Някои са млади други са стари. Но живота минава за всички нас и

Ще дойдат дните на злото и ще те стигнат годините, когато ще кажеш: Нямам наслада от тях; ще се помрачи слънцето и светлината, луната и звездите и ще се върнат облаците след дъжда когато стражите на къщата ще треперят и силните мъже ще се прегърбят, и онези, които мелят, ще престанат, защото намаляха, и на онези, които гледат през прозорците, ще се стъмни; когато вратите ще се затворят при пътя, като отслабне гласът на мелницата; и при гласа на птицата ще стане човек и всички звукове на песента ще отслабнат и всяко желание изчезне; защото човек отива във вечния си дом и жалеещите обикалят улиците; когато се скъса сребърната верижка и да се счупи златната чаша или се строши стомната при извора, или се счупи колелото над кладенеца и се върне пръстта в земята, както е била, и духът се върне при Бога, Който го е дал.

Но когато това стане ние чуваме думите на Йоан *Напиши: Блажени отсега нататък мъртвите, които умират в Господа. Да! - казва Духът. - За да си починат от трудовете си; защото делата им следват след тях.*

Какво следва след теб? Избираш сам. Но аз искам да живея живот, в който да знам, че тези думи се отнасят за мен.